

Gran Torino

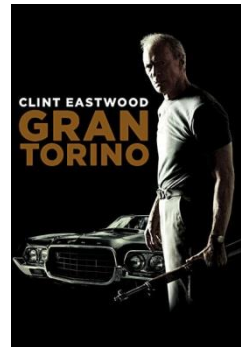
Gran Torino és una pel·lícula dirigida i protagonitzada per Clint Eastwood (*Mystic River*, *Million Dollar Baby*). És un drama ètnic.

Gaudeix de la pel·lícula i després pots seguir llegint.

⇒ **Per què s'ha escollit aquesta pel·lícula?**

Eastwood proposa un viatge a l'interior de la tolerància entre cultures sense oblidar-se de la misèria i la violència que sovint l'acompanyen. En tot això també fa una reflexió profunda del pecat i la redempció, sense oblidar una crítica del paper de l'Església en aquests temes

Què ressona de cristià a *Gran Torino*?

⇒ **Argument**

Walt Kowalski és un veterà de la guerra de Corea, jubilat i amb molt mal geni. Fa poc que acaba d'enviudar i no suporta els immigrants asiàtics (l'ètnia hmong) que viuen al seu barri, antigament ple de famílies de raça blanca. Però quan un jove hmong intenta robar el Gran Torino, el cotxe preferit d'en Walt, com a ritual d'iniciació per a pertànyer a una banda de carrer, el vell rondinaire es veurà empès a ajudar-lo, a ell i a la seva germana, a treure's de sobre els criminals.

PREGA i... Gran Torino

[El mossèn li diu a Walt que la seva dona volia que es confessés]

En Walt respon: —Confesso que l'Església mai m'ha importat gaire i si anava a missa era per la meva dona. I confesso que no em ve de gust confessar-me amb un mocós que acaba de sortir del seminari.

- **«Com pots dir al teu germà: “Deixa’m que et tregui la brossa de l’ull”, si tu tens una biga en el teu?» (Mt 7, 4)**
- **«Quan Jesús hagué acabat aquests ensenyaments, la gent va quedar admirada de la seva doctrina. perquè els ensenyava amb autoritat i no com ho feien els mestres de la Llei» (Mt 7.28-29)**

Quantes vegades hem sentit la frase “crec en Déu però no en l'Església” ?
Quantes vegades un mossèn o un bisbe no ha estat a l'altura del seu ministeri?

El mossèn de la pel·lícula peca segurament de zel i inexperiència, tal com suggereix en Walt amb poc tacte. El seu primer acostament a Walt no està fet amb respecte ni estimació, sinó més aviat com una “feina”, un “encàrrec” que li toca fer perquè és el “professional”. En aquesta escena tan en Walt com l'espectador no es prenen seriosament el personatge. Però de la mateixa manera que el mossèn fa un prejudici de la personalitat d'en Walt, en Walt (i l'espectador) també fan un prejudici de la personalitat del mossèn. Aquest, més endavant, demostrarà la seva evolució.

Què fas quan algú que parla en nom de l'Església pensa diferent de tu, actua de forma que no creus correcta o t'ofèn d'alguna manera? Poses per davant la debilitat humana o més aviat la fe en el Senyor? Agafes el conflicte com excusa per fugir o intentes ser part de l'Església i estimar malgrat tot? Potser la pregària, anar a fons en el problema i parlar-ne amb el Senyor pot ser clau.

[El mossèn pren una copa amb en Walt i parlen de la vida i la mort. En Walt critica que l'única cosa que sap el mossèn de la vida i la mort és el sermó del funeral de la seva dona, que segons ell és patètic. El mossèn li pregunta què en sap ell, de la vida i la mort. En Walt li explica la seva experiència a la guerra. El mossèn li pregunta què sap de la vida doncs. En Walt explica que ha sobreviscut, s'ha casat i ha tingut fills]. El mossèn li contesta:

- Sembla que sap més coses de la mort que de la vida.

- **«En aquell temps, Jesús digué: —T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos». (Mt 11, 25)**
- **«Li diu Jesús: —Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà» (Jn 11, 25)**

El mossèn decideix anar més a fons i intentar conèixer en Walt. Però segons en Walt el mossèn es creu molt savi i en realitat no sap res.

Jesús ens recorda que Déu es revela en les persones i no en els grans discursos, i en Walt ha “viscut” molt més i molt més a fons que el mossèn, ha tastat la humanitat fins al moll de l'os. Però hi ha un perill: perdre el nord i enfonsar-se en la maldat del món. Per en Walt la mort, i no la vida,

és la que domina la seva existència. Es creu amb el dret de criticar la inexperiència del mossèn sense veure “la biga” que hi ha al seu ull.

Ens creiem savis en la fe? Sabem la Veritat i volem convèncer als altres que és tot tal i com diem? O escoltem, intentem conèixer i comprendre els altres?

—Tinc més coses en comú amb aquests grocs que amb la meva pròpia malcriada i podrida família. [En Walt compara com el tracta la seva família i com el tracten els veïns, a qui fins ara havia menyspreat].

«Una dona cananea, que era d'aquell territori, vingué a trobar-lo i es posà a cridar:

—Senyor, Fill de David, tingues pietat de mi! * La meua filla està endimoniada i sofreix molt. Jesús no li va tornar contesta. Els seus deixebles es van acostar i li demanaven:

—Fes-la marxar: no fa més que cridar darrere nostre.

Jesús els digué:

—Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes de la casa d'Israel.

Però la dona vingué a prosternar-se davant d'ell i li deia:

—Senyor, ajuda'm!

Jesús contestà:

—No està bé de prendre el pa dels fills i tirar-lo als gossets.

Ella digué:

—És veritat, Senyor, però també els gossets mengen les engrunes que cauen de la taula dels seus amos.

Llavors Jesús li respongué:

—Dona, és gran la teua fe. Que es faci tal com tu vols.

I des d'aquell mateix moment es posà bona la seva filla». (Mt 15, 22-28)

Tots solem pensar que la nostra visió del món és correcta. Ens podem equivocar en coses concretes, però en general defensem la nostra manera de ser i de pensar enfront d'altres opinions i tradicions de fora. En Walt tenia prejudicis contra els orientals per haver lluitat contra ells a la guerra de Corea. Ell tenia unes raons que el portaven a desconfiar dels seus veïns.

Nosaltres, com en Walt, molt sovint ens costa acceptar altres maneres de ser, altres cultures o altres religions. Sempre trobem excuses per dir que els altres, els immigrants, els estranys, els diferents, no fan bé les

coses, o que haurien de marxar, o que no haurien de tenir els mateixos drets que nosaltres.

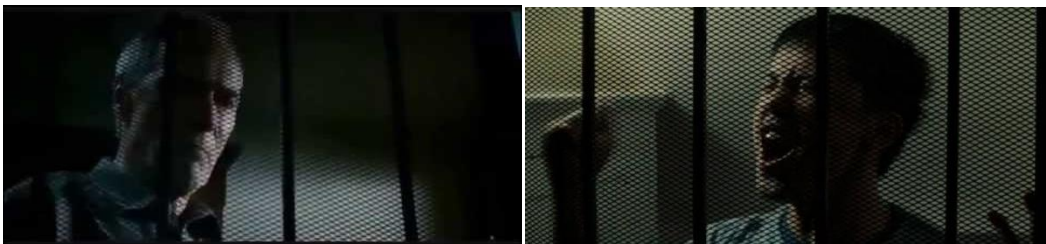
Jesús també va passar per això, i és bo que notem la humilitat amb la qual el Fill de Déu reconeix la fe d'una estrangera. Si Jesús, essent qui és, és capaç d'arraconar prejudicis i obrir-se als diferents, nosaltres com a cristians hauríem de seguir el mateix camí.

Com ens sentim davant situacions de xenofòbia, racisme, xocs culturals o religiosos? Els nostres sentiments tenen una base real o són fruit de l'exageració, la por, la comoditat, la seguretat...?

[En Walt, al tram final de la pel·lícula, va a confessar-se. El mossèn, desconfiat pel que pot estar planejant, el pressiona perquè es confessi bé. Però tant ell com l'espectador comprenen que en Walt no ho ha confessat tot. Finalment en Walt confessa aquest pecat que el turmenta davant d'en Thao: va matar a un nen disparant-li a boca de canó i ningú li va ordenar que ho fes. Li diu perquè no vol que en Thao l'imiti, diu que ell ho arreglarà tot sol, perquè ja està "brut de sang".

«Llavors Jesús tornà a cridar la gent i els deia:

— Escolteu-me tots i compreneu-ho bé: No hi ha res del que entra a l'home des de fora que el pugui fer impur; només allò que surt de l'home el fa impur». (Mc 7,14-23)

En Walt és conscient que, des de la guerra de Corea, ha quedat impur, tal com diu Jesús a l'evangeli. En un moment de la pel·lícula en Walt replica al mossèn que el pitjor de la guerra no és allò que t'obliguen a fer sinó allò que fas sense que t'hi obliguin. Ell va matar per por i ignorància a un nen que li demanava rendir-se.

En Walt no confia prou en el mossèn ni en l'Església com per confessar aquest pecat de forma ordinària, però sí que ho fa davant d'en Thao per evitar que el pecat que ell va cometre el cometi el noi. A més, en comptes d'assumir que la seva impuresa el legitima per usar un cop més la violència, en Walt acaba sacrificant-se de forma pacífica per un bé superior. Al final de la pel·lícula el mossèn ha après coses sobre la mort, mentre que en Walt ha après coses de la vida.

Com ens sentim pitjor: quan ens vénen desgràcies, males èpoques o frustracions, o quan amb el que fem o deixem de fer provoquem dolor i mal als altres? Som conscients de quin és el mal més gran?